

The background is a complex digital collage. In the upper right, a speedometer is visible with numbers ranging from 0 to 250 km/h, with a red needle pointing towards 180. To the left, a large, textured crystal ball or glass sphere is partially visible. The overall color palette is dominated by vibrant reds, pinks, and purples, with some teal and blue tones at the bottom. At the bottom center, the back of a young girl with long brown hair is shown. She is wearing a purple dress with pink accents and a headband with a white bow and pink flowers. She is looking out over a landscape that appears to be a mix of grass and a dark, reflective surface.

MERJA LÄTTILÄ

Pissa
PRINSESSA

Pissaprinsessa

Merja Lättilä

Pissaprinsessa

Ritva Arvetvuon tutkimuksia

Merja Lättilä: Eikö Suomi olekaan saari? Erilaiset muistelmät, 2014

Merja Lättilä: Isäntyyttö, 2021

Merja Lättilä: Ja sinä toit appelsiineja, 2022

Merja Lättilä: Ikkunanpesijä 2022

© 2023 Merja Lättilä

Kannen suunnittelu: Tuija Käki-Lahtinen

Tekstin taitto: Arja Suikkanen

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-33-9969-3

”En pysty elämään sinun kanssasi enkä ilman sinua.”

(Nec tecum possum vivere nec sine te)

Marcus Valerius Martialis, Elegiset epigrammit

Prologi

- Tiina, Tiina! Kiitos mukavasta matkaseurasta. Olipa oikein tosi mielenkiintoinen ja hauska reissu, huudahtaa iloisesti Helena Virmavirta, joka kiertää tukka hulmuten ja helmat heiluen matkatavarahihnan luona hyvästelemässä matkaseurueen ihmiset.

Helena palauttaa nauraen muistiin joitakin mieleenpainuvimpia ja erikoisimpia tapahtumia juuri kyseisen henkilön kanssa. Kenen tahansa seurassa Helena on, hänen onnistuu luoda aivan ainutlaatuinen ilmapiiri, jossa ihmiset yksinkertaisesti vapautuvat ja viihtyvät toistensa seurassa. Tämän voi myös aistia hänelle vastauksiksi annetuista kommenteista, joista selviää, että hän on ollut pidettyä, hyvää ja virkistävää seuraa koko matkan ajan.

- Kiitos vain itsellesi ja tietysti myös Tapanille ja Elinalle. Tehän olitte koko seurueen sykkivä sydän. Miten te keksittekin kaikki ne pienet ja piristävät jutut varsinaisen ohjelman lisäksi? Ja ne ratkiriemukkaat tietokilpailut laivan kannella! Kysymykset täynnä kompia! Kyllä sen huomasi, että ette olleet ensimmäistä kertaa pappia kyydissä, vastaa Tiina Myllyaho ja halaa Helenaa oikein olan takaa, kauan ja hartaasti ikään kuin ei malttaisi päästää irti.

- No, no. Eiköhän Mira ollut kuitenkin se innoituksen lähde. Ja häneltähän saimme vinkit ylimääräisiin ”pikku retkiin”. Sinäkö kerroit, että hän on ollut oppaana alueella jo useana vuonna? Vai olikohan se joku muu?

- Niin taisin kertoa. Juttelin nimittäin hänen kanssaan pitkään heti ensimmäisenä iltana, kun minua kiinnostaa tuo oppaan työ. Hän kertoi asuneensa puoli vuotta Dubrovnikissa ja kiertäneensä sieltä käsin maata. Oli tietysti myös käynyt Montenegrossa ja jopa Albaniassa. Kaikkia maita hän kehui ja suositteli matkoja, etenkin kiertomattoja niihin.

- Ilmankos sitten tiesi niin paljon alueesta ja etenkin ihmisten jokapäiväisestä elämästä. Kaikkea ei aina voi lukea ja oppia kirjoista. Kyllä oppaan puheista kuulee, onko hän ”kirjanoppinut” vai myös itse asioita, vaikeita, paikkakunnalla kokenut. Mutta kiitos joka tapauksessa, mistä tahansa se matkan onnistuminen sitten johtuikaan, naurahtaa Helena ja kääntyy jatkaakseen jo lopuillaan olevaa kierrosta.

- Hyvä. Sovitaan sitten niin, että kaikki pistivät parastaan, vastaa hymyillen Tiina.

Kaikkien matkatavarahihnojen äärellä kuuluu matkustajien mutinaa pitkään viipyvistä matkalaukuista. Moni miettii ääneen, ennättääkö seuraavaan bussiin vai joutuuko odottamaan tunnin tai pari seuraavaa.

Hieman erillään muusta ryhmästä seisoo Katriina Mäki-Matila miehin. Rouva näyttää tarkkailevan seuruetta hyvinkin arvostelevasti, mutta ei kuitenkaan puhu mitään. Helena Virnavirta rientää pariskunnan luokse, tarttuu Katriinan käsivarteen ja kiittää häntäkin miehineen matkaseurasta. Katriina tuntuu olevan kovin otettu matkasta ja koko matkaseurueesta, jota hän puolestaan kiittelee vuolaasti.

- En ole kauhean paljon matkustanut. Ja tämä oli ihan ensimmäinen risteily. Kalevikin on ollut hyvin tyytyväinen matkaan, vaikka ensin oli koko matkaa vastaan. Etkös ollutkin, Kalevi? Mutta täytyy sanoa, että kyllä tämä varmaan on yksi hausimmista matkoista, joita olen tehnyt. Vene tai pitäisikö sanoa laiva ei ollut suuren suuri, ja kaikki olivat suomalaisia. Eikä kukaan törtöttöillyt viinapöydässään. Sellaisellakin matkalla olen ollut. Ja ruokakin oli, niin, ihan mukiin menevää. Ja ennen kaikkea, ei

tarvinnut itse olla keittiössä kokkaamassa ja tiskaamassa. Ohjelmaa maissa oli sopivasti, ei liikaa. Nähtiin ja kuultiin paljon. Ja sitten omaa aikaa hyvin. Rento tunnelma. Missään ei ollut kiire, luettelee Katriina lähes hengittämättä. - Vähän kyllä ahdisti valtavat väkimäärät Splitissä ja Dubrovnikissa, melkein iski pakokauhu. Mutta sellaista kai se on. En haluaisi olla siellä silloin, kun lomasesonki on kuumimmillaan. Nyt sentään on lokakuu... Ja hyvin matka vastasi nimeään "Saarihyppely." Eikös me hypitty saarelta saarelle ja vielä saarillakin. Eikä vesikään ollut kylmää. Oli se hieno juttu päästä uimaan keskellä Adrianmerta suoraan laivasta, eikös ollutkin. Vai kävitkö sinä lainkaan uimassa? En tainnut nähdä sinua uimapuvussa! Voisin hyvin kuvitella lähteväni Kroatiaan vielä uudelleen. Jollekin niistä saarista, joilla kävimme. Ja sitten...

- Niin, saaret ovat aina erityisiä ja niin omanlaisiaan. No nyt. Nyt näyttää hihna pyörivän. Sieltä kohta varmaan alkaa laukut tulla. Hyvää kotimatkaa vaan, toivottaa Helena Virmavirta ja kiirehtii lopettamaan Katriinan puheen. Hän tietää, että Katriina voi puhua pulputtaa vaikka koko päivän, jos joku ei sitä keskeytä tai parhaimmassa tapauksessa pääse sitä lopettamaan.

- Terveisiä Tampereelle. Ehkä taas tapaamme jollain Kristinan matkalla, nyt kun olette päässeet risteilyn makuun. Helena jatkaa jo puoliksi kääntyneenä matkatavarahihnan suuntaan. - Jos tulette Lahteen käymään, niin ottakaa yhteyttä. Mennään vaikka syömään. Antoihan Tapani teille meidän yhteystiedot?

- Kyllä vain. Kaikki tiedot on vaihdettu. Sama kutsu teille, jos Tampereelle tulette. Hyvää kotimatkaa teillekin.

Kun Helena on lähtenyt, kääntyy Katriina happamena, mutta varovasti miehensä puoleen ja kuiskaa hänelle jotain puoliääneen.

Samaan aikaan Tapani Virmavirta juttelee Silja Liljanderin kanssa. Hän on lähtenyt matkalle yksin, ilman miestänsä Raunoa. Mies ei ollut halunnut lähteä tälle matkalle omien sanojensa mukaan siksi, että kärsii helposti merisairaudesta. Juuri tämän

matkan osalta hän pelkäsi lokakuun syysmyrskyjä Adrianmerellä. Ja tämä Kroatian saarihyppely-laiva oli hänen mielestään liian pieni, vain 20 hyttiä. Miten se selviäisi syksyn myrskyistä? Mutta Karibialle hän olisi valmis lähtemään. Siellä laivat ovat kyllin suuria, etteivät ne pienissä tai suuremmissakaan tuulissa paljon keinu. Silja taas kammoaa suuria laivoja. Häntä ei saa edes Ruotsin risteilyille, koska laivat ovat isoja ja ihmisiä paljon.

- Kuule Silja, mitenkäs nyt jatkat matkaa Lahteen? Miehesi on varmaan sinua vastassa?

- Tuskinpa vaan. Hänellä on tänään työpäivä. Otan tuosta bussin, joka menee suoraan Lahteen. Linja-autoasemalta, siis Matkakeskuksesta otan sitten taksin kotiin.

- Ai niinkö! No mitäs, jos tulisit meidän kanssa. Meillä on auto. Sovittiin, että Elina on ajokunnossa. Hän kyllä vie sinut kotiin, jos haluat. Tai me kaikki...

- Kiitos vaan. Mutta eikö siitä tule teille turha kierros? Ettekös te asu Karistolla ja minä taas toisella puolella kaupunkia Kärpäsenkadulla.

- Kuules nyt! Niin kauan kun on auto, kuski, auton etupyörät kääntyy ja tankissa on bensaa, ei ole turhia kierroksia. Minusta olisi tosi mukava viedä sinut turvallisesti kotiin ilman takseja ja busseja, jatkaa Tapani ja luo Siljaan kiinteän, hyväilevän katseen pitäen samalla kiinni tämän kädestä, ikään kuin omistajan ottein.

Vähän aikaa saa Tapani vielä puhua Siljaa ympäri, mutta loppujen lopuksi hän hyväksyy Tapanin tarjouksen. Ei hänellä ole mitään Tapanin ehdotusta vastaan, mitä nyt oli vain vähän näytellyt. Päinvastoin. Kyllä hän oli jo heti ensimmäisenä päivänä Splitissä huomannut, että hänellä ja Tapanilla synkkaa. Synkkaa juuri sillä vatsan pohjaa kutkuttavalla tavalla. Se ei ollut jäänyt huomaamatta Tapanin vaimolta Helenalta eikä tyttäreltä Elinalta.

Kun Virmavirran seurue on saanut matkalaukkunsa hihnalta, päästään lähtemään. Vielä viimeinen käden heilautus kanssa-matkustajille. Kaikki neljä kävelevät reippaasti ulko-ovelle päin.

Vaikka lähtö viikkoa aikaisemmin oli ollut hyvin aikainen, Elinan mukaan ihan epäinhimillinen, niin nyt kuitenkin kaikki ovat yhtä mieltä ja tyytyväisiä siitä, että paluulento ei ollut yöllä vaan aamupäivällä. Olisi voinut olla toisinkin päin: inhimillinen lähtöaika mutta epäinhimillinen paluu yöllä. Ja sen jälkeen ajo kotiin.

Elina lähtee hakemaan autoa kauempana sijaitsevalta parkki-alueelta. Matkalla hän miettii kuulemaansa Katriinan ja tämän miehen keskustelua. Hän tuntee suurta myötähäpeää vanhempiensa puolesta, eikä tiedä kertoako heille kuulemastaan vai ei.

Elinan hakiessa autoa Tapani, Helena ja Silja juttelevat vilkkaasti ala-aulassa ja suunnittelevat tapaamista Lahdessa. Kun Elina soittaa ja kertoo, että hän odottaa autossa saapuvien matkustajien taksialueen lähellä, ulko-ovesta oikealla, kolmikko nousee ja kävelee reippaasti autolle. Matkatavarat mahtuvat juuri ja juuri takaluukkuun. Pienet kassit joudutaan ottamaan autoon sisään.

Yksi

Helena Virnavirta odottaa kotona miestänsä ja tytärtään, joiden kanssa on tarkoitus pitää viimeinen palaveri koskien yrityksen juhlaristeilyä ja lyödä lukkoon kaikki sitä koskevat yksityiskohdat. Hän katsoo miettiään olohuoneen ikkunasta takapihalle ja ihmettelee lumikinoksia, jotka näyttävät sulavan etanan vauhtia. Monina vuosina kevään tulo on näihin aikoihin jo pitkällä.

Elokuussa vietettävien Autokoulu Mukavan 20-vuotisjuhlien suunnittelu on alkanut jo maaliskuussa, jolloin ensimmäisessä aivoriihessä heitettiin ilmaan mitä mielikuvituksellisimpia ajatuksia. Kaikkein hulluimmat ideat koko viikonlopun kestävästä laivaristeilystä Vesijärvellä ja Päijänteellä konsertteineen, ilotulituksineen, grillijuhlineen ja kilpa-ajoineen on haudattu. Tänä viimeisessä palaverissa on tarkoitus keskittyä vain järkevänhauskaan ja päiväsaikaan mahdolliseen ohjelmaan: laivaristeilyyn, ruokailuun Vääksyn kanavalla ja ohjelmaan molemmissa paikoissa.

Helena Virnavirta ei ole alun villin aivoriihen ja siinä esittämiensä ideoiden jälkeen halunnut eikä oikeastaan ennättänytkään osallistua juhlien suunnitteluun. Hänellä on ollut omia kiireitä saada valmiiksi vielä muutama taulu kesänäyttelyyn, mutta ennen kaikkea kuusi taulua elo-syyskuun vaihteessa Helsingin Juhlaviikkojen yhteydessä avattavaan omaan näyttelyyn. Hän on tästä mahdollisuudesta erittäin otettu ja kiitollinen helsinkiläisen gallerian omistajalle, hyvälle ystävälleen Mirva Kuulalle.

Jatkosuunnittelusta ovat vastanneet isä ja tytär, Tapani ja Elina, joka työskentelee isänsä yrityksessä. Elina on jäänyt isälleen melko tuntemattomaksi, monestakin syystä. Eikä vähiten siksi, että isällä on aina ollut kiire. Tämä tiivis yhteistyö on nyt lähentänyt heitä. Oikeastaan nyt vasta isä on tutustunut tyttärensä paremmin ja alkanut arvostaa tätä, vaikka välillä tunteekin olevansa aivan ulkona nuoren tyttärensä hulluiltakin tuntuvista ideoista ja ajatusmaailmasta. Hän ei kuitenkaan halua pilata tyttären intoa arvostelemalla niitä negatiivisesti.

Isä on neuvotteluissa aina enemmän rakentava kuin repivä. Hän ei pienestä hermostu. Kielteiset asiatkin hän osaa esittää niin, että toinen ei loukkaannu. Tästä syystä hänen oppilaansakin autokoulussa pitävät hänestä hyvin paljon.

Vasta nyt, huhtikuun viimeisenä keskiviikkona, kun ohjelman viimeistä silausta vailla valmis suunnitelma kustannusarvioineen on valmis, koko perhe keskustelee siitä innostuneena yhdessä. Mutta vielä on yksi iso päätös tehtävä. Keitä kutsutaan? Tämä näyttääkin osoittautuvan kaikkein vaikeimmaksi päätökseksi. Kun kutsuttavien nimiä ruvetaan kirjaamaan, niin huomataan, että listaa täytyy karsia. Laivaan mahtuu vain 110 henkeä. Nyt syntyy ensimmäiset pikku kiistat listalta poistettavista nimistä. Alkaa keskustelu ketkä ovat tärkeitä, kun puhutaan yrityksen juhlasta. Kaupungin silmäätekevät, kunkin omat ja yhteiset ystävät, entiset ja nykyiset oppilaat ja opettajat vai ketkä?

- Minusta oppilaat ovat tärkeimpiä. Eihän ilman heitä autokoulua olisi. Eikös olisi hieno ele kutsua mukaan aivan ihka ensimmäinen oppilas, joka tuli autokouluun 20 vuotta sitten, alkaa Elina. - Voisin tutkia vanhoista papereista, kuka se on ollut. Ja sitten joka vuodelta yksi oppilas. Ja tietysti tämän vuoden osalta viimeisimpänä aloittanut. Näistä ihmisistä saisi sitten hyvän jutun myös lehtiin. Järjestettäisiin lehdistötilaisuus, johon heidätkin, tai ainakin osa heistä, kutsuttaisiin. Se olisi hyvää mainosta myös jatkoa ajatellen.

- Elina, hyvä ettenkö sanoisi erinomainen idea. Mutta jos kutsutaan joka vuodelta yksi seuralaisineen, niin se tarkoittaisi 40 henkeä. Se on liian paljon, kun voidaan kutsua vain sata, toteaa isä Elinan ehdotukseen. Sitten hän jatkaa. - Kutsutaan vaikka yksi joka toisen vuoden oppilaista.

- Minun mielestäni voitaisiin kutsua kymmenen aveceineen, niin se olisi sitten viidesosa kaikista. Olisiko se kohtuullinen määrä? Oppilaat ovat kyllä tärkeitä, niin kuin Elina totesi, mutta niin ovat muutkin sidosryhmät, jatkaa äiti. Häntä ihan selvästi harmittaa, ettei itse oivaltanut tätä tärkeää kohderyhmää.

- Hyvä. Sovitaan siis, että kutsutaan kymmenen. Juttelen opettajien kanssa, keitä he omista oppilaistaan haluaisivat ehdottaa, niin saadaan heidätkin mukaan tähän suunnitteluun. Luulen että he arvostaisivat sitä. Mutta Elina, tutki sinä papereista sen ensimmäisen ja tämän vuoden viimeisimmän oppilaan yhteystiedot! summaa isä tämän osan kutsuttavista.

Isä haluaa mukaan joitakin silmäätekeviä. Tässä tapauksessa sekä Lahden kaupungin että etenkin Hollolan silmäätekeviä. Näiden henkilöiden valinta jätetään suosiolla isän tehtäväksi, sillä hän tietää ketkä ovat tärkeitä hänen bisnekselleen.

Äiti korostaa perheen ystäviä, jotka ovat tukeneet yritys-toimintaa alusta lähtien jopa pienillä epävirallisilla lainoilla ja muilla toimenpiteillä. Äiti haluaa mukaan myös taidepiireistä tärkeitä henkilöitä. Isä suostuu, jos heidät jollain tavalla voidaan yhdistää autokoulun toimintaan. Isä ja äiti päättävät yhdessä kutsuttavat henkilöt.

Loppu sujuu kuin tanssi. Aikataulut, kustannusarviot ja ohjelmasuunnitelmat hyväksytään. Ohjelma lyödään lukkoon ja sovitaan työnjaosta. Isä, Tapani Virravirta ottaa hoitaakseen neuvottelut laivayhtiön ja ravintola Majakkapaviljongin kanssa. Hän myös neuvottelee yhdessä päätettyjen esiintyjien tai heidän varamiestensä kanssa niin ohjelmasta kuin palkkioistakin.

Elina saa vastattavakseen kaikki käytännön järjestelyt. Kaikkein helpoin tehtävä ei suinkaan ole pitää kiinni yhdessä

sovitusta ja asetetuista aikatauluista. Isä valtuuttaa hänet patistamaan ankarasti molempia vanhempia ”sakon uhalla” ellei niin tapahdu. Elina pelkää, että aikataulut eivät tule pitämään ja lopussa tulee kiire. Hän miettii, olisiko hän sitten syypää, jos juhlat epäonnistuvat. Äiti pääsisi taas osoittamaan sormella häntä. Jos kustannusarviot ylittyy, niin se ei sitten enää olisikaan hänen ongelmansa. Kaikesta huolimatta Elina on hyvin ylpeä, vaikkakin hieman peloissaan omasta vastuullisesta tehtävästään. Tämä on hänelle näytön paikka!

Äiti-Helenan osaksi jää suunnitella ja piirtää kutsukortti, joka tullaan lähettämään viidellekymmenelle kutsuvieraalle seura-laisineen. Hänellä on vapaat kädet valita kortteihin aiheet. Helenan omaperäisen idean mukaan jokainen kutsukortti on hänen itsensä käsin piirtämä tai maalaama ja tietysti myös signeeraama. Kortit tulevat olemaan uniikkikappaleita. Vain tekstiosa painetaan. Senkin tulee näyttää kaunokirjoituksella käsin kirjoitetuksi. Kutsukortit pitäisi saada postiin toukokuun puoliväliin mennessä. Helena tietää, että tästä tulee aika- taulullisia paineita. Aikaa noin kaksi viikkoa. Mutta toisaalta hän myös aavistaa, että kutsukorttia ei raaskita heittää pois, vaan se säilytetään. Mahdollisesti se jopa kehystetään ja laitetaan seinälle. Hän näkee nyt jo sielunsa silmin, mihin kukin ystävä ja tuttu on pienen taulun kodissaan ripustanut. Hän hyrisee tyytyväisyyttä.

Kaksi

On kaunis toukokuinen keskiviikko-iltapäivä. Teiden varret ovat keltaisenaan kukkivista leskenlehdistä, samoin ojanpohjat rentukoista. Vaaleanvihreät hiirenkorvaharsot ovat muuttaneet talven mustavalkoisen koivikon houkuttelevan kutsuvaksi ja romanttiseksi ulkoilmasaliksi, jonka lattiaa peittää tiheä, kukkiva valkovuokkomatto.

Rauno Liljander ajaa mökilleen Iso-Kukkanen –järvelle harmistuneena, jopa vähän kiukkuisenakin. Olisi hänellä ollut muutakin tekemistä. Hän on lähtenyt etsimään vaimoaan, josta ei ole kuullut mitään sitten edellispäivän. Hän kaartaa vauhdilla mökin pihaan ja parkkeeraa autonsa vaimon auton viereen. Hän nousee autostaan ja kurkkaa vaimon autoon. Kokeilee ovea, joka ei ole lukossa.

Ihmetellen hän katselee ympärilleen, kuuntelee peipposten liverrystä, vetää pariin otteeseen syvään henkeä ja huokaa autuaasti. Se saa hänen otsaryppynsä oikeenemaan ja mielialansa kevenemään. Hän nauttii kaikin aistein alkaneesta keväästä ja yllättyy nähdessään pääskysten lentävän rakennuksen ympärillä. Hän miettii, ovatko ne aikaisessa, ja muistelee edellisvuosia, joihin verrata pääskysten tuloa. Lopulta hän pääättelee niiden olevan ehkä vähän myöhässä. Mutta pesäpaikka on sama. Selvästi näyttävät rakentavan pesän keittokomeron ikkunan yläpuolelle. Niin kuin ne ovat tehneet joka kesä niin kauan kuin hän muistaa. Rauno ottaa rutiiniomaisesti mökin avaimet taskustaan ja siirtyy muutamalla askeleella ovelle avatakseen sen, mutta ovi onkin

hiukkasen raollaan. Mietteissään hän katsoo rantaan, josko vaimo vaikka olisi siellä. Mutta siellä ei näy ketään.

- Taitaa olla sisällä. Siellä se varmaan luuttuaa jo lattiaita, eikä ole huomannut ajan kulua, miettii Rauno. Nyt jo vähän vähemmän kireänä.

Hän astuu reippaasti sisään ja huudahtaa kuuluvasti - Haloo, haloo. Onko täällä ketään? ja antaa katseen kiertää nopeasti oleskelutilan ja keittokomeron.

Ei vastausta. Parilla askeleella hän on makuusopen oven luona ja vetäisee puoliksi avoimen oven kokonaan auki ja astuu sisään. Häneltä pääsee vaimea huokaus, vaimo nukkuu. Puoliääneen hän miettii uudestaan ärtyneenä, miten ihmeessä vaimo nukkuu tähän aikaan, vaikka hänellä piti olla tänään työpäivä.

Hetken kuluttua hän ottaa kännykkänsä taskusta ja soittaa. Ei ollut vaikeaa muistaa numeroa.

- Täällä Rauno Liljander. Tulin juuri meidän mökille ja löysin täältä vaimoni Siljan sängystä.

- Löysitte vaimonne sängystä?

- Kyllä. Löysin sängystä. Hän on kuollut. Voiko joku tulla tänne äkkiä? En kestä enkä ymmärrä, mitä on tapahtunut, huutaa järkyttyneenä Rauno Liljander. Hän on soittanut hätänumeroon 112.

- Herra Liljander. Koittakaa nyt rauhoittua. Älkää koskeko mihinkään. Lähetämme sinne poliisin. Sanoisitteko osoitteen. Pysykää linjalla, niin...

Rauno Liljander sulkee puhelimen hetken kuluttua ja jää turtana odottamaan poliisin tuloa.

Mökki on hänelle erittäin rakas ja tärkeä. Se on täynnä monenlaisia muistoja lapsuudesta lähtien. Hän on perinyt vanhan lautarakenteisen mökin vanhemmiltaan. Kukaan ei oikein tunnu tietävän tai muistavan, miten iso, lähes kahden hehtaarin tontti oli hänen isoisälleen tullut. Joittenkin juorujen mukaan hän olisi voittanut sen korttipelissä alueen isokenkäisten maanomistajien kanssa joskus heti sotien jälkeen. Mutta oli



***”Hänestä tulee taistelija.
Ja vain pelkällä huulipunalla.”***

Rauno Liljander lähtee mökille katsomaan, miksi hänen vaimonsa Silja ei vastaa puhelimeen. Syy selviää, kun hän löytää Siljan kuolleenä sängystä.

Rikoskomisario Ritva Arvetvuoro aloittaa tutkimukset, joissa kuolema paljastuu murhaksi. Murhasta epäilyillä osalla on alibi, kaikilla ei. Motiivia ei ole kenelläkään. Tunnistamattomat sormenjäljet ja puhtaaksi pyyhityt pinnat askarruttavat poliisia.

Tapani Virmavirtaa jännittää autokoulu Mukavan tuleva 20-vuotisjuhlaristeily Vesijärvellä. Taiteilijavaimollaan Helenalla ja tyttärellään Elinalla on kummallakin omat kiinnostavat projektinsa työn alla. Kaikki jouduttiin perumaan, mitä tapahtui?

